

Boštjan M. Zupančič

TRENUTEK IN TRAJANJA

Vedno sem te čutil
na desni nadlakti,
tam sem iskal tvojo enakopravnost,
da nama ne bi bilo treba
še le zoreti.

Ko smo šli na izlet v Kamnik,
mi je mati kupila kislih bonbonov,
rumenih limone,
da ne bi bil žejen.

To je bilo iz istega sveta kot voziček,
v katerem sva se spoznala,
zunaj je bil križno tapeciran
in naslonjalo je imel na zatič.

Kocjan je pojedel češnje s peškami
in je pil pitno vodo na postaji,
da je bruhal,
in Toneta sem zadnjič videl na Tromostovju,
s svojimi izbuljenimi očmi
me ni hotel več poznati.

Zvečer sem moral zgodaj spat
in zjutraj ob petih
je v parku pred postajo
zaradi majske svetlobe
jokalo.

*

V imenu svoje razprostrte žrtvovanosti
me siliš k ubijajočemu zabadanju,
iz katerega se sicer porajajo rojstva,

izsiljuješ lastno brezpogojno kapitulacijo
 s pomočjo mojih surovosti
 (in bajonetov),
 da bi te ugrabil tebi,
 da bi potem šla zložena k meni,
 pa si ne znaš želeči kam.

Poskusi živeti kot (zares) ženska,
 ali bolje, vzpostavi se v svojem mehkem razlitju,
 da bom jambor
 za tvoja trebušasta plahutanja
 tvojih jader.
 Potem naju
 zlati maestral sam
 morda
 zanese med kamnite septembrske otoke.

*

Še vedno me žeja po enem vprašanju
 iz ključovalnega časa
 s ceneno črno zaveso,
 iz ur samotne tesnobnosti,
 iz minut, napoljenih z belimi mehkobami:
 vedno ena in ista povéd.
 Vsak gib je bil pretvarjanje,
 da vprašanja ni,
 da odgovor ni potreben,
 da je za začasnost tukajšnjosti
 dovolj prva zelena lisa na trebuhu.
 V vsem tem begu v luč,
 v hrumenju na letališčih,
 častna potrkavanja
 in govorna prizadevanja,
 v vsem tem je bilo čakanje na zadnji:
 »Aha, tako torej!«

Bolje strahotna vednost
 kot ta polstrastna sprenevedanja,
 to nepretrgano nadaljevanje
 istosti.
 Ki je jaz.

*

Sem krvnička
v kapilari nekega boga,
ki zleknjen ob mlečni cesti
hrepni po neskončnosti.
Koliko jih kljuje po časnosti
v meni?

Izbiram med obema neskončnostima,
linea alba,
kot drget nekega naključja?
Kakor je končna
mera bolečine,
tako krivi Jahve naš prostor:
nasilna naključja,
teratologija malih src,
besni infantilizem Amerike,
čustveni kriminal Strindbergovih mater, ...
povožen rakun.

Kolikšna mora biti šele neskončnost,
ob kateri so te krivice Nič?

*

Ko se življenje prečisti,
ko listje odpade
in sam poslušáš jesenski val,
na stolu s pletenim sedalom,
miren nazadnje,
s prekrižanimi nogami,
z desno roko na preprostem kozarcu
in gledáš zahod,
še eno slovo,
ko se izplahne melanholija,
ko ni več domotožij,
ko so zvečine slovesi,
ko je shalom, shalom ...

Ena sama misel,
ki si jo vadil v odmerjenem
teku časa.

*

Ali je
ples,
ali
korak borcev,

ljubezen
 ali
 smrt kot nasmeh,
 vseeno je:
 tvoj obraz je med njimi,
 zazna ga žila dovodnica,
 je najemnina za prihodnost.

Zato,
 ko se zbudim iz sna,
 ki je življenje,
 najprej poiščem
 tihi
 termolo, ki si ti.

Odpoljubim te iz oceana časnosti,
 duša-val,
 in te v tihi noči večnosti
 preganem vase.

*

Dokler še govorim
 ne verjemite ničesar.

Ko pričnem molčati,
 spreglejte mojo vednost.

Ko bom zadnji med vami,
 bo padla rosa na mojo skušnjo.

Tam, kamor padajo utrnjene zvezde,
 kjer je spomin vse bodočnosti,
 kjer je želja po nebivanju,
 poljub gladkih prsi
 in ponos odprte kretnje,
 tam, kjer bomo, kar smo.
 Oddahnem si spet od napora bivanja
 in se izlijem s planeta.